

РЕШЕНИЕ

№ 1128

гр. София, 13.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО VI-16, в публично заседание на четвърти октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Валерия Братоева

при участието на секретаря Снежана П. Тодорова
като разгледа докладваното от Валерия Братоева Търговско дело № 20211100902813 по описа за 2021 година

РЕШИ:

РЕШЕНИЕ №

гр. София, 13.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИЯТ ГРАДСКИ СЪД, ТЪРГОВСКО ОТДЕЛЕНИЕ, VI-16 състав, в публично съдебно заседание на четвърти октомври две хиляди двадесет и втора година, в състав:

СЪДИЯ: ВАЛЕРИЯ БРАТОЕВА

при секретар Снежана Тодорова, разгледа докладваното от съдията търговско дело № 2813 по описа за 2021 г. и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 365 и сл. вр. чл. 422 ГПК.

Образувано е по искова молба, вх. № 34501/21.12.2021 г., изпратена по подсъдност от СРС, предявена от „С.“ ЕООД, ЕИК *****, за установяване съществуването на солидарно задължение на „И.Б.“ ЕООД, ЕИК *****, в качеството му на издател и М. В. И., ЕГН *****, в качеството му на авалист, произтичащо от запис на заповед от 28.05.2019 г., с настъпил на 28.06.2019 г. падеж, в размер на сумата 25134,01 лева – частично от 100732,41 лева, въз основа на който в производството по частно гр. дело № 26018/2020 г. на СРС е издадена заповед за изпълнение, срещу която ответниците депозирали възражения.

Ищецът твърди, че в негова полза на 28.05.2019 г. „И.Б.“ ЕООД издало запис на

заповед за сумата 100732,41 лева с падеж 28.06.2019 г., който бил авалиран от ответника М. В. И.. След настъпването на падежа на вземането по ефекта, ищецът подал заявление за издаване на заповед за незабавно изпълнение по чл. 417 ГПК срещу издателя и авалиста на ценната книга, като въз основа на заявлението по частно гр. дело № 26018/2020 г. на СРС били издадени заповед за незабавно изпълнение и изпълнителен лист, съответно заявителят образувал изпълнително производство. Длъжниците в изпълнителното производство депозирали възражения срещу така издадената заповед за незабавно изпълнение по чл. 417 ГПК, като на 07.04.2021 г. заповедният съд е указал на заявителя да предяви иск по чл. 422 ГПК за установяване съществуването на вземането. При така изложените факти, ищецът претендира установяване на част от вземането си по издадената заповед за изпълнение в размер на 25134,01 лева, заедно със законната лихва и разноските в производството.

В депозирания в срок отговор на исковата молба, ответниците „И.Б.“ ЕООД и М. В. И. оспорват съществуването на задължението по предявените искове, тъй като положените в ценната книга подписи не били автентични. Твърдят, че записът на заповед обезпечавал изпълнението на каузално задължение за връщане на наето оборудване – скеле, което задължение било изпълнено. Задължението на авалиста било погасено, с оглед разпоредбата на чл. 147, ал. 1 ЗЗД.

В отговора е обективизирано и възражение за разглеждане на спора по общия ред, което е неоснователно, тъй като същият касае вземане по търговска сделка и затова са приложими правилата за разглеждане на търговски спорове.

В допълнителната искова молба ищецът поддържа исковите и заявява, че ще се ползва от оспорения документ. Не оспорва, че записът на заповед обезпечавал сключен договор за наем на строително оборудване № ДХД 4273/18.07.2018 г., но твърди, че обезпечавал всички задължения на наемателя, включително задължението за заплащане на наемна цена и съответните неустойки при забава. По този договор „И.Б.“ ЕООД имало задължения за заплащане на сумата 17554,23 лева по издадени в периода 31.07.2019 г. – 28.02.2020 г. 16 броя фактури и мораторна неустойка в размер на 7579,78 лева. Общият размер на задълженията съответствал на размера на предявените частични искове.

В допълнителния отговор ответниците поддържат направените оспорвания. Ценната книга не обезпечавала всички задължения по договора за наем и от друга страна представлявала свръхобезпечение за наемодателя. Уговорката за неустойка била недействителна. В допълнителния отговор е направено възражение за прихващане със сумата 5515 лева, представляваща предоставени депозити, което съдът счел за преклудирано, тъй като предпоставките на чл. 371 ГПК не са били налице. В съдебно заседание на 05.07.2022 г. обаче ищецът признава предявеното с възражението за прихващане вземане на „И.Б.“ ЕООД, поради което същото е прието за съвместно разглеждане в производството.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение, намира от фактическа и правна страна следното:

Представена е ценна книга озаглавена „Запис на заповед“, обективизираща едностранно волеизявление на „И.Б.“ ЕООД, представлявано от М. В. И., в качеството му на издател, извършено на 28.05.2019 г., със съдържание безусловно обещание да плати на поемателя - „С.“ ЕООД, сума в размер на 100732,41 лева, с падеж конкретен ден: 28.06.2019 г. Върху лицевата страна на ценната книга е обективизирано изявление на ответника М. В. И. за авалиране на задължението, при условията, при които е поето.

Автентичността на положените от ответника М. В. И. в качеството му на представляващ „И.Б.“ ЕООД, като издател и в лично качество като поръчител, е оспорена по реда на чл. 193 ГПК. С оглед постановената проверка на истинността на частния диспозитивен документ (запис на заповед) на ответниците е указана тежестта да проведат пълно доказване на неистинността на документа, но същите не са предприели процесуални усилия в изпълнение на същата. Това означава, че оспорването не е проведено успешно и формалната доказателствена сила на документа – запис на заповед не е опровергана, поради което съдът е длъжен да счита, че подписите са изпълнени от лицето, сочено за техен автор - М. В. И. и документът е автентичен.

Страните не спорят и от представения договор за наем на строително оборудване № ДХД 4273/18.07.2018 г., се установява, че между „С.“ ЕООД и „И.Б.“ ЕООД възникнало наемно правоотношение, което включва като елемент от съдържанието си задълженията на ответното дружество да заплаща наемна цена за временното ползване на строително оборудване, евентуално обезщетение при повреда на оборудването, стойността за почистването му, ако същото при връщането му не е почиствено от остатъци от бетон, мазилка и т. н., съответно е уговорена дължимост на мораторна неустойка за забавено изпълнение на задължението за заплащане на наемната цена от 0,2 % за всеки ден просрочие, но не повече от 150 % - чл. 19 от договора. Изрично страните се съгласили, че наемателят предоставя на наемодателя обезпечения, сред които и запис на заповед, които обезпечават всички задължения на наемателя по договора за заплащане на наемна цена, стойност на ремонт и почистване на оборудването, неустойки, разноски и други – чл. 15, ал. 1 от договора, поради което възраженията на ответниците, че ценната книга обезпечава само задължението за връщане на наетото оборудване са неоснователни и противоречат на изрично постигнатото между страните съгласие ценната книга да обезпечава изпълнението на всички задължения на наемателя по каузалния договор.

Не е спорно и видно от представените 3 броя разписки за внесен депозит, наемателят „И.Б.“ ЕООД заплатило сума в общ размер от 5515 лева, която „С.“ ЕООД изрично признава, че подлежи на връщане.

От приложеното за послужване частно гр. дело № 26018/2020 г. на СРС, 64 състав, се установява, че въз основа на документа, издаден от „И.Б.“ ЕООД и авалиран от ответника М. В. И., ищецът „С.“ ЕООД се снабдило със заповед за незабавно изпълнение и изпълнителен лист, на основание чл. 417 ГПК за сума в размер на 25134,01 лева – частична претенция от задължението по ценната книга в размер на 100732,41 лева, заедно със законната лихва върху нея от депозиране на заявлението – 22.06.2020 г. до окончателното ѝ погасяване и направените за производството разноски в размер на 1942,68 лева.

Други доказателства от значение за спора не са ангажирани.

По отношение на установителния иск, с правна квалификация чл. 538, ал. 1 вр. чл. 485, ал. 1 ТЗ.

Основателността на предявен установителен иск при квалификацията на чл. 538, ал. 1 вр. чл. 485, ал. 1 ТЗ, се обуславя от осъществяване фактически състав, пораждащ съдебно предявеното субективно право, включващ елементите: извършена едностранна правна сделка – запис на заповед и настъпила изискуемост на вземането, породено от нея, съответно извършена едностранна сделка на авалиране на задължението. Доводи за неспазване на изискванията, предвидени в закона касаещи формата на всяка от абстрактните сделки ответниците не са релевирали, съответно документът съдържа всички задължителни

реквизити.

С издаването на ценната книга в правната сфера на ищеца, като поемател, е възникнало право на вземане за сумата 100732,41 лева, изискуемостта на което настъпва на определен ден – 28.06.2019 г. В този случай, за да е налице подлежащо на изпълнение вземане, т. е. изискуемо вземане, е необходимо определеният падеж да е настъпил без значение дали записът на заповед е бил предявен или не за плащане, тъй като последното има отношение към дължимостта на обезщетение за забава, но такова не е предмет на настоящия спор.

Записът на заповед е обикновена форма на менителничното задължение, създаваща задължение на издателя пред всеки легитимиран поемател. Поетото задължение е абстрактно – наличието на основание за извършване на сделката не се поставя като условие за нейната валидност. Поради абстрактния характер на менителничното волеизявление правата, които то поражда, са независими от наличността на основна сделка и от развитието на каузални правоотношения, във връзка с които менителничният ефект е издаден. В случая, обаче ищецът и ответниците твърдят, че задължението по ценната книга обезпечава задължения по каузално правоотношение – сключен договор за наем на строително оборудване № ДХД 4273/18.07.2018 г..

В т. 17 от Тълкувателно решение №4/2013 г. на ОСГТК на ВКС е прието, че с въвеждането на твърдения или възражения от поемателя или от издателя за наличието на каузално правоотношение, по повод или във връзка с което е издаден редовният запис на заповед, се разкрива основанието на поетото задължение за плащане или обезпечителния характер на ценната книга. В тази хипотеза в производството по чл. 422 ГПК на изследване подлежи и каузалното правоотношение, доколкото възраженията, основани на това правоотношение, биха имали за последица погасяване на вземането по записа на заповед. По правилото на чл. 154, ал. 1 ГПК за разпределение на доказателствената тежест всяка от страните доказва фактите, на които основава твърденията и възраженията си, и които са обуславящи за претендираното, съответно отричаното право – за съществуването, респ. несъществуването на вземането по записа на заповед. При липса на спор между страните относно наличието на конкретно каузално правоотношение, чието изпълнение е обезпечено с издадения запис на заповед, съдът разглежда заявените от ответника – длъжник релативни възражения, като например: за невъзникване на вземането, за погасяването му или за недействителност на основанието по каузалното правоотношение.

В случая, страните не спорят, че издаденият запис на заповед обезпечава задължения на издателя „И.Б.“ ЕООД по договор за наем на строително оборудване № ДХД 4273/18.07.2018 г., но както вече беше отбелязано - всички задължения, които договорът поражда, не само задължението за връщане на наетото оборудване, като видно от споразумение за прихващане, сключено на 21.05.2020 г. между „С.“ ЕООД и „И.Б.“ ЕООД, последното признало да дължи по издадени фактури сумата 17554,23 лева, съответно върху сумата по всяка фактура е дължима и мораторна неустойка от 0,2 %, но не повече от 150 %, която по неоспорени твърдения на ищеца възлиза на сумата 7579,78 лева. В споразумението изрично наемателят „И.Б.“ ЕООД признава задълженията по описаните фактури, като доказателства тези задължения да са изпълнени, не са ангажирани.

Неоснователно е и възражението, че клаузата за дължимост на мораторна неустойка е нищожна по следните съображения.

Неустойката е акцесорно съглашение, с предмет задължението на неизправна страна

по правна сделка да престава определена (глобално или в процент) парична сума в обезщетение на вредите от неизпълнението на породено главно задължение, без да е необходимо същите да бъдат доказвани. Следователно, за да възникне вземането на „С.“ ЕООД за мораторна неустойка е необходимо да са осъществени предпоставките: наличие на валидно главно задължение, договорено обезпечаващо го акцесорно задължение за неустойка, което е действително и осъществено неточно във времево отношение изпълнение на главното задължение.

В решение № 228 от 21.01.2013 г. по т. д. № 995/2011 г., Т. К., II Т. О. на ВКС, постановено по реда на чл. 290 ГПК, е прието, че неустойката освен обезпечителна и обезщетителна функция, има и наказателна функция, тъй като е предназначена да санкционира неизправния длъжник в случай на виновно неизпълнение на договора. За да възникне правото на неустойка обаче, уговорката за дължимостта ѝ не трябва да противоречи на императивните правни норми на закона и на добрите нрави, разглеждани като неписани морални норми, израз на принципите за справедливост и добросъвестност в гражданските и търговските правоотношения. Противоречието със закона и/или с добрите нрави прави уговорката за неустойка нищожна по силата на чл. 26, ал. 1, пр. 1 и пр. 3 ЗЗД и препятства възникването на вземането и на задължението за неустойка.

Предпоставките и случаите, при които уговорената в договор неустойка е нищожна поради накърняване на добрите нрави, са изяснени в т. 4 от Тълкувателно решение № 1/15.06.2010 г. по т. д. № 1/2009 г. на ОСТК на ВКС. Според дадените с решението указания, преценката дали една неустойка е нищожна от гледна точка на добрите нрави се прави за всеки конкретен случай към момента на сключване на договора, като клаузата за неустойка е нищожна поради накърняване на добрите нрави (чл. 26, ал. 1 ЗЗД) във всички случаи, когато е уговорена извън присъщите на неустойката обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции.

Добрите нрави по смисъла на чл. 26, ал. 1 ЗЗД са неписани морални норми с правно значение, нарушаването на които има същата правна последица като противоречието със закона - нищожност на договора, поради което при предявен иск за присъждане на неустойка съдът следи служебно за съответствието на уговорката за неустойка с добрите нрави като абсолютна предпоставка за нейната действителност.

Константната практика, формирана по повод искове, с предмет вземания за мораторна неустойка, е категорична, че съдът е длъжен да следи служебно за спазването на добрите нрави, като при разрешаване на спор за заплащане на неустойка съдът дължи самостоятелна преценка за действителността на неустоечната клауза, независимо дали страните са се позовали на нищожността ѝ – в този смисъл решение № 247/11.01.2011 г. по т. д. № 115/2010 г. на ВКС, II Т. О. и решение № 229 от 21.01.2013 г. по т. д. № 1050/2011 г., на ВКС, II Т. О.

В изпълнение на служебното задължение за изследване валидността на уговорената клауза за неустойка, преценена към пораждаване на задължението, съдът намира, че същата не противоречи на закона, нито на добрите нрави, тъй като уговореният размер от 0,2 % от стойността на забавените плащания за всеки ден забава, но при уговорен краен предел от 150 %, не нарушава принципа на справедливост – в съдебната практика дори размер на мораторната неустойка от 0,5 % на ден, уговорена между търговци (наемателят е такъв по правноорганизационната си форма) се счита, че не обуславя нищожност на клаузата – в този смисъл изрично решение № 4 от 25.02.2009 г. по т. д. № 395/2008 г., Т. К., I Т. О. на ВКС,

дори при липсата на краен предел на натрупването на неустоечното задължение. Налага се извод, че неустоечната клауза е изцяло действителна и поражда целените от страните правни последици – възникване на задължение за престиране на обезщетение за забавено изпълнение на задължението за плащане на наемната цена.

Това означава, че „И.Б.“ ЕООД е носител на непогасени задължения, произтичащи от каузалното правоотношение, представляващи задължение за заплащане на наемна цена за ползването на строително оборудване и мораторна неустойка за забавеното му изпълнение, което е достатъчно за извод, че обезпечените с ценната книга вземания по договора за наем на строително оборудване № ДХД 4273/18.07.2018 г. съществуват и поради това съществува и задължението по записа на заповед, което ги обезпечава. Извод за несъществуване на задължението по абстрактната сделка е възможен само при установяване несъществуването на задълженията по каузалната сделка, за което не са ангажирани доказателства.

Необходимо е да се отбележи, че ответникът М. В. И., който е авалирал задължението по записа на заповед, не е страна по договора за наем на строително оборудване № ДХД 4273/18.07.2018 г., но това не се отразява на отговорността му спрямо „С.“ ЕООД. В решение № 17 от 21.04.2011 г. по т. д. № 213/2010 г., ТК, II Т.О. и решение № 5 от 09.02.2010 г. по т. д. № 268/2009 г., ТК, II Т.О., е разяснено, че е недопустимо авалистите да противопоставят на приносителя на менителничния ефект възражения, основани на каузалното правоотношение между него и издателя на записа на заповед, освен при недобросъвестност или злоупотреба с право на приносителя, изведено от систематичното тълкуване на чл. 8 ЗЗД, чл. 63, ал. 1 ЗЗД, чл. 289, чл. 465 и чл. 485, ал. 2 ТЗ. Съответно, даденото поръчителство е абстрактна едностранна сделка и не зависи дали далият го правен субект е страна по каузалното правоотношение. Достатъчно е при доказаната обезпечително-гаранционна функция на ефекта, да съществува обезпеченото задължение. Няма изискване същото да е възникнало в правната сфера на поръчителя, който отговаря както отговаря лицето, за което е поръчителствал – чл. 485, ал. 1 ТЗ, а това е издателят „И.Б.“ ЕООД, който е носител на задълженията по договора за наем.

Неоснователно е и възражението на ответника М. В. И. за погасяване на авала, с оглед непредяден от поемателя на ценната книга иск в рамките на преклузивния срок по чл. 147 ЗЗД.

Решение № 216 от 03.01.2017 г. по т. д. № 3204/2015 г., I т.о. на ВКС разяснява, че правилото на чл. 147 ЗЗД е неприложимо към института на менителничното поръчителство, който извод е възприет и в решение № 120 по т. д. № 988/2009 г. на II т.о. на ВКС, в което е прието, че принципът за акцесорност на договора за поръчителство в гражданското право, установен с разпоредбите на чл. 147 и чл. 148 ЗЗД, не намира нормативна опора в правния режим на менителничното поръчителство, уредено в чл. 483 – чл. 485 ТЗ. Независимо от общата си с поръчителството обезпечителна функция, авалът е самостоятелна сделка и задължението по същия е неакцесорно спрямо главното задължение, което обезпечава. Единственото изключение е изрично уредено в чл. 485, ал. 2 in fine ТЗ, според който липсата на редовен от външна страна менителничен ефект е основание за недействителност и на задължението на авалиста. Това произтича от обстоятелството, че за разлика от поръчителството, при авала един и същ документ материализира волеизявленията, които пораждат и обезпеченото и обезпечаващото задължение. Затова недостатъците във формата са едновременно основание за недействителност и на едното и на другото задължение.

Неприложимостта на акцесорността по отношение на авала е предпоставила

уеднаквена съдебна практика, според която авалистът не може да оспорва задължението си, като противопоставя абсолютните /освен досежно формата/ и относителните възражения на длъжника /издател на запис на заповед/ по каузалното правоотношение, обезпечавано със запис на заповед, освен ако самият не е страна по същото, или когато се позовава на недобросъвестност при придобиването на ефекта или злоупотреба с право от страна на хонората, каквито възражения настоящият ответник М. В. И. не е противопоставил. Предвид неакцесорността на авала към каквото и да било друго задължение, което обезпечава, последици на чл. 147, ал. 1 ЗЗД по отношение него не биха били приложими.

Необходимо е да се посочи, че съдебната практика приема за допустимо едновременното упражняване на правата срещу издателя на менителничната и длъжника по каузалната сделка, а по аргумент от чл. 513, ал. 2, предл.1 във вр. с ал. 1 ТЗ, тази възможност е налице и спрямо менителничния поръчител. Поради формалното различие в притезанията, допустимо е вземането на кредитор, основано на абстрактна сделка - запис на заповед, респ. авал по нея, да бъде реализирано по съдебен ред едновременно с реализиране на вземането му по каузалното правоотношение, обезпечено с менителничния ефект. В случая, ищецът не търси едновременно реализиране на правата си на двете основания, макар да разполага с тях, а претендира установяване на задължението само по ценната книга. На кое от основанията кредиторът ще предяви вземането е предоставено на избора му. Необходимостта от изследване на въпроса съществува ли вземането по договора за наем на строително оборудване № ДХД 4273/18.07.2018 г. е резултат от безспорната между страните обезпечителна функция на запис на заповед, но това вземане за непогасени наемни задължения не е същински предмет на исковите и същото няма да се обхваща от силата на пресъдено нещо на решението.

Предвид изложеното, елементите, обосноваващи основателността на предявените пасивно субективно съединени искове – осъществен правопораждащ субективно материално право на вземане юридически факт – извършена едностранна сделка в предвидената от ТЗ форма и настъпила изискуемост на вземането, са налице, което обуславя извод за уважаването им, като ответниците дължат вземането при условията на солидарност, съгласно чл. 485 ТЗ.

Ответникът „И.Б.“ ЕООД релевира възражение за прихващане с вземане за връщане на внесени депозити по каузалното правоотношение в размер на 5515 лева със задължението по издадената ценна книга, което насрещно вземане ищецът изрично признава. Това обуславя погасяване на задължението по ценната книга в резултат на прихващането до размера от 19619,01 лева, което погасяване ползва и авалиста, който отговаря както лицето, за което е поръчителствал, съответно частичното погасяване на задължението на издателя води до намаляване обема на отговорността и на авалиста – чл. 485, ал. 1 ТЗ.

Приетата за дължима от ответниците сума 19619,01 лева, следва да се заплати заедно със законната лихва от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл.417 ГПК, по повод на което е било образувано частно гр. дело № 26018/2020 г. на СРС, 64 състав – 22.06.2020 год. до окончателното изплащане – аргумент от чл. 422, ал. 1 ГПК.

Съгласно указанията, дадени в т. 12 на ТР № 4/2013 г. на ОСГТК, съдът, който разглежда иска, предявен по реда на чл. 422, респ. чл. 415, ал. 1 ГПК, следва да се произнесе за дължимостта на разноските, направени и в заповедното производство, като съобразно изхода на спора разпредели отговорността за разноските, както в исковото, така и в

заповедното производство.

Ищецът претендира присъждане на разносните за заповедното производство в размер на 1942,68 лева и разносните, сторени пред исковия съд в размер на 2182,68 лева, съгласно представен списък по чл. 80 ГПК, от които има право на присъждане на сумата 1516,41 лева – разноси за заповедното производство и сумата 1703,75 лева – разноси за исковото производство, пропорционално на уважената част от исковите.

Ответниците „И.Б.“ ЕООД и М. В. И. също имат право на разноси и претендират присъждането им, но не доказват реално да са извършили такива.

Така мотивиран, СЪДЪТ,

Р Е Ш И:

ПРИЗНАВА за установено по предявените от „С.“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище гр. София, пасивно субективно съединени икове, с правна квалификация чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 538 и чл. 485, ал. 1 ТЗ, че „И.Б.“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище гр. София и М. В. И., ЕГН *****, с адрес: гр. София, бул. „****“, солидарно му дължат, въз основа на запис на заповед, издаден на 28.05.2019 г. от „И.Б.“ ЕООД и авалиран от физическото лице, сумата 19619,01 лева (деветнадесет хиляди шестстотин и деветнадесет лева и една стотинки) - частично от вземане в размер на 100732,41 лева, ведно със законната лихва, считано от 22.06.2020 г. до окончателното ѝ погасяване, за която сума в производството по частно гр. дело № 26018/2020 г. на СРС, 64 състав, е издадена заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК, като ОТХВЪРЛЯ исковите за разликата до предявения размер от 25134,01 лева като погасени чрез прихващане с вземане на „И.Б.“ ЕООД, ЕИК *****, за връщане на внесени по договор за наем на строително оборудване № ДХД 4273/18.07.2018 г. депозити в размер на 5515 лева.

ОСЪЖДА „И.Б.“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище гр. София и М. В. И., ЕГН *****, с адрес: гр. София, бул. „****“, да заплатят на „С.“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище гр. София, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата 1703,75 лева (хиляда седемстотин и три лева и седемдесет и пет стотинки) - разноси за исковото производство и сумата 1516,41 лева (хиляда петстотин и шестнадесет лева и четиридесет и една стотинки) – разноси за производството по частно гр. дело № 26018/2020 г. на СРС, 64 състав, за които е издаден изпълнителен лист.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийския апелативен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

СЪДИЯ:

Съдия при Софийски градски съд: _____